

Korina Boman

Ostrvo
Teptira

Prevela s nemačkog
Jelena Mićović

■ Laguna ■

Naslov originala

Corina Bomann

DIE SCHMETTERLINGSINSEL

Copyright © Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin 2012.

Published in 2012 by Ullstein Tachenbuch Verlag

Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Ostrvo
Teptira

15. februar 1888.

Draga Grejs,

Ne znam da li si mi u međuvremenu oprostila. Pretpostavljam da nisi. Uprkos tome, rešila sam da ti pišem.

Zamišljam te kako sediš pored prozora u svojoj sobi, s pogledom koji ti počiva na parku u magli, pitajući se da li je sve moralo da bude baš tako. S pravom. Mogu samo da ti kažem da najiskrenije žalim zbog svega što se dogodilo.

Ovde se dosta toga promenilo otkad si otišla. Toliko mi nedostaješ! Mislim da nedostaješ i tati, mada on to nikada ne bi priznao. Povlači se u svoju radnu sobu i satima odbija da bilo koga vidi. Majka se već pribojava da će se tako potpuno osamiti. (Poznata su ti njena preterivanja!) A ona se predala poslu i marljivo priprema neku proslavu ne bi li ga oraspoložila. Zapravo samo želi da sazna koliko je štete prouzrokovao skandal.

Verovatno se sada gorko osmehuješ, ukoliko si uopšte otvorila ovo pismo, a nisi ga odmah predala vatri kamina. Nadam se iz sveg srca da to ipak nisi učinila, pošto imam novosti za tebe koje će ti možda pružiti malo nade.

Neposredno po tvom odlasku, on se pojavio ispred mog prozora i objasnio mi da namerava uskoro da krene za tobom. Dao mi je jednu stvar u залог i zamolio me da je pričuvam za tebe, jer on nema više krov nad glavom. Sigurno će te, kao u nekoj bajci, oteti tim starim zidinama, i tada ćete naći svoju sreću.

Najdraža sestro, obećavam ti da ću uvek biti uz tebe i sve tvoje, bez obzira na to kako će se stvari dalje razvijati. Ako ikada budete u nevolji, moja vrata će vam uvek biti otvorena. To vam svima dugujem.

*S najiskrenijom ljubavlju,
Viktorija*

Prolog

TRIMEJN HAUS, 1945.

Jednog kišnog oktobarskog dana, pred starom gospodskom vilom pojavila se mlada žena. Magla je obavila park tako da su žalosne vrbe izgledale još žalosnije. Kišne kapi slivale su se kao suze niz njihove grane. Opalo jesenje lišće se skupljalo oko nekada davno uređene staze i kačilo se kao trunje za travu koja već čitavu večnost nije bila pokošena.

Ukočenog izraza lica, ne obraćajući pažnju na svoj iskri-vljeni odraz u staklu, ova nepoznata devojka je virila kroz uokvirena okna ulaznih vrata. Već dvaput je zvonila, ali se niko nije pojavio na vratima. Pritom se jasno čulo da u kući ima ljudi. Očito ih je užurbani rad sprečavao da dođu do vrata.

Pošto je i treći put naizgled uzaludno pozvonila, htela je da se okrene i pođe. U tom času začu se bat koraka, a nešto kasnije se žena u uniformi služavke, na kojoj je bila prik-ačena pločica s imenom Linda, pojavi na vratima. Strogo je odmerila pridošlicu koja je izgledala kao mnoge žene koje su se tokom rata našle u nevolji. Crna kosa joj je bila iskrza-na, a obrazi bleđi. Plavi krugovi oko očiju bili su posledica

gladi i lišavanja. Grube, pocepane radničke cipele bile su joj nekoliko brojeva veće. Ispod prljave odeće i pocepanog kišnog mantila nazirao se zaobljeni stomačić.

„Žao mi je, ali mi smo pretrpani“, promrmljala je Linda bezosećajno.

Bleda žena joj je na to samo pružila ofucani i umrljani koverat. „Molim vas, predajte ovo vlasnici kuće.“ Glas joj je bio odsećan, bilo je primetno da joj engleski nije maternji jezik. I pored toga se mogla čuti izvesna odlučnost u njenom zahtevu, nesvojtvena nekom ko je prihvatio činjenicu da će svoj život provesti na ulici. Linda prodorno pogleda ženu koja joj je delovala nekako neobično, ali pošto ona nije povukla svoju molbu, prkosno uzvrćajući pogled, konačno uze koverat.

„Samo trenutak, molim vas.“

Jedan trenutak se pretvorio u mnoge, ali žena je ostala da stoji pred vratima kao okamenjena. Nije se premeštala s jedne noge na drugu, niti je sela na nisku kamenu ogradu stepenica koja je mogla da posluži u te svrhe. Samo je blago prelazila rukom po svom stomaku u kome se skrivalo njeno najveće blago. Dete koje je raslo u njemu bilo je vredno svakog napora, svakog poniženja.

Umesto služavke, na vratima su se pojavile dve žene, jedna od oko pedeset godina, pepeljaste kose, a druga otprilike njenih godina, crvenkastoplave kose. Iako je rat i od njih uzeo danak, bilo je očito da su im životni uslovi prilično dobri, sudeći po njihovoj zdravoj boji tena i zaobljenim crtama lica.

„Vi ste Beatris? Beatris Jungblut?“

Mlada žena je klimnula. „Da, Helenina ćerka. Vi ste Stenvikovi, zar ne?“

„Ja sam Didri Stenvik, a ovo je moja kćerka Emeli Vudhaus“, odgovorila je starija od dve žene, pokazujući na kćerku koja je imala potpuno iste crte lica kao i ona.

Beatris nelagodno klimnu, osetivši da nije dobrodošla. Ali nije joj preostala nijedna druga mogućnost. Njen život je nije zanimalo, do sada je toliko često bila u opasnosti da se više nije ni plašila smrti. Ali dete je imalo pravo da ugleda svetlost dana i da uživa, živeći u miru koji je sklopljen tek pre nekoliko meseci.

Pošto su se značajno pogledale, starija žena je upita: „Gde je Helena?“

„Izgubila je život tokom jednog vazdušnog napada, kao i moj muž“, odgovorila je žena.

„A ti?“, upita je Emeli saosećajno.

„Ja sam uspela da se sklonim na vreme.“ Zaštitnički je stavila ruke na stomak. „Majka mi je rekla da se, ukoliko se njoj nešto desi, obratim vama.“

Dve žene su ponovo razmenile poglede i Didri je upita: „Imaš li papire kojima možeš da dokažeš svoj identitet?“

Beatris je odmahнула glavom. „Izgoreli su prilikom napada niskoletjećih bombardera.“

To bi bilo to, pomisli Beatris. Sada će me oterati. A zašto bi mi i verovali? Sve je besmisleno i pismo u mojoj ruci nije ništa više od praznog obećanja koje je odavno zaboravljeno.

„Pa, dobro. Hajde prvo uđi, pa ćemo popričati o tome.“

Smrad fenola i smrti zapahnuo je trudnicu dok je dugačkim hodnikom pratila domaćice kuće. Očigledno su se ovde teške rane susrele s manjkom lekova i sredstava za dezinfekciju.

„Već pune tri godine imamo bolnicu u kući“, objasnila je Emeli kojoj je očigledno bilo neprijatno zbog ćutanja. „Prostorije pucaju po šavovima. Molim te, nemoj zameriti Lindi što nije htela da te primi. Trenutno nas bukvalno opsedaju izgladneli i povratnici iz rata.“

Beatris spusti nelagodno pogled na svoje prljave cipele. „Žao mi je zbog toga.“

„Nekako se snalazimo“, reče Emeli blagonaklono, spuštajući na momenat svoju ruku na Beatrisino rame. „Došla si na pravo mesto.“

Čuvši te reči, Beatris se zavrte u glavi. Da li uopšte postoji neko pravo mesto za nju i njeno dete? Ono što je nazivala svojom domovinom upravo je tonulo u krv i bilo u ruševinama.

Iako je kuhinja bila prilično prostrana i u njoj je vladao manjak prostora, jer je svaki centimetar poda bio iskorišćen za skladištenje kutija, ormana i ostalog nameštaja. Gde god je to bilo moguće i bezbedno, komadi su bili naslagani jedan na drugi. U sredini je bilo taman dovoljno prostora za šporet i jedan sto sa četiri stolice.

„Užasni su ovo uslovi, ali čovek se navikne na njih“, uzdahnula je Didri dok je uzimala tri šolje s police. „Ranije sam za ovo imala poslugu, ali rat ti ne oduzima samo slobodu, već i sve privilegije. Sada jedemo za istim stolom sa poslugom, koja u stvari više i ne radi za nas.“

Beatris se kao kroz maglu seti da je njena porodica takođe imala poslugu. Izgled njenog doma, njene sobe i odeće bio je toliko utopljen u jad koji je doživela da je jedva i mogla da se seti svog ranijeg života, pre nego što je počelo ono bezumlje.

„Šta je sa ženom koja je otvorila vrata?“, upita Beatris dok se polako spuštala na ponuđeno mesto.

„Linda je bila moja služavka, ali uniformu nosi samo po navici, pošto je sada potrebna u bolnici. Moja kćerka i ja takođe pomažemo, onoliko koliko možemo.“ Didrin pogled se spusti na njen stomak.

„U najboljem slučaju bi mogla da pomogneš u kuhinji, ali nikako ne oko bolesnika. Postojala bi opasnost da izgubiš dete, ukoliko bi se zarazila nekim klicama.“

Neprilično žustar ton izrečenog neprijatno je iznenadio Beatris i opet izazvao sumnju u njoj. To što su ti dozvolili da

s njima sediš u kuhinji pretrpanoj stvarima još ne znači da su te i prihvatili kao člana porodice.

Taman kada je Didri htela da nastavi, začulo se prodorno pištanje lonca za vodu na šporetu. Ustala je i prelila vodu u čajnik. Aromatičan miris je delovao veoma umirujuće na Beatris. Oduvek ga je smatrala prijatnim, čak i u izbegličkom logoru u koji je dospela posle prelaska Odre, jer je u njoj budio sećanje na dom. Za trenutak joj je omogućio da se u mislima vrati kući, u ružičnjak svoje bake Grejs, u mali staklenik u kome je baka uzgajala egzotično cveće. I u kome je ona ponekad satima sedela, odsutno zagledana u žbun plumerije, s malim parčetom papira u ruci, za koji je njena majka oduvek tvrdila da je horoskop.

„Ovo je neki očajan asam, ali, nažalost, nemamo ništa drugo“, probudi je Didri iz sanjarenja, spuštajući šolju čaja ispred nje. Pigment čaja je učinio vidljivim nežne pukotine na glazuri porcelana, tako da su izgledale poput tamnih vena unutar šolje.

Asam, dardžiling, cejlon. Odjednom su joj se pred očima opet pojavili natpisi na kutijama za čaj u bakinoj kuhinji. Baka je brižljivo ispicala nazive na papiru i oko njih iscrtala ukrasne okvire koji su predstavljali stilizovane listove čaja i latica. U međuvremenu su ona, verovatno i kapetanska kuća na Baltičkom moru, kao i vrt i staklenik, nestali u ruševinama.

Žene su u tišini pile čaj, svaka od njih u svojim mislima na nekom drugom mestu. Didrin pogled se izgubio negde u daljini, kao da je bila u potrazi za nečim, a Emeli se zadubila u posmatranje Beatris koja se pravila da to ne primećuje, dok joj je pred očima lebdeo lik njene bake.

Čudno što sam se sad prisetila nje, a ne majke, pomisli, dok je u mislima prstima dodirivala nežne crte lica, a pogled joj je milovao bakinu jarkocrvenu kosu, nasleđe zajedničkih škotskih predaka, kao i beo ten, sklon pegavljenju. Kako je

samo kao dete zavidela svojoj baki zbog njene sjajne kose i svetle puti! Majka Helena i ona su bile tamnopute, sa crnim loknama i čudnovatim oblikom očiju, što je baka pripisivala porodičnom nasleđu svog muža. Njen deda, bivši kapetan, umro je, nažalost, pre nego što se ona rodila.

„Za danas ćeš ostati ovde“, saopšti joj Didri, vrativši se sa svog dalekog puta u mislima. „Spavaćeš u sobi moje kćerke, a Emeli će spavati kod mene.“

„Ali...“, započe Emeli, kojoj bi verovatno bilo draže da deli sobu s pridošlicom.

„Bez pogovora, gošća će dobiti tvoju sobu.“ Didrin oštri pogled okonča diskusiju. „Pođi gore i pokaži Beatris sobu. Ja ću za to vreme da odem do bolnice.“

Rekavši to, ustala je i brzim korakom izašla iz prostorije. Dve mlade žene su se pogledale stidljivo.

„Žao mi je zbog toga što se desilo tvojoj majci i mužu“, reče Emeli naposletku, stavivši ruku na prste svoje sago-vornice okorele od prljavštine. „Uvek je teško kad se izgubi neko koga volimo.“

„Da li si i ti izgubila nekog u ratu?“, upita Beatris, iako je Emeli delovala prilično zdravo i zadovoljno. Ali u tom trenutku joj se zaledio osmeh.

„Da, jesam“, odgovori ona, s pogledom prikovanim za šolju ispred sebe. „Svoje dete.“

„Da li je poginulo tokom nekog napada?“

Beatris je čula da je London bombardovan.

Emeli odmahnu glavom. „Spontani pobačaj u petom mesecu. Moj muž tek što je krenuo na front. Ne znam ni da li je još živ. Verovatno misli da nam je dete već prohodalo.“

I pored toga ona mene teši?, začudi se Beatris. Krst koji ona nosi podjednako je težak kao njen.

„Ali o tome ćemo pričati neki drugi put.“ Emeli ustade i s gorkim osmehom otera uspomene iz glave. „Dođi da ti pokažem sobu. Vrlo je lepa i bilo bi u njoj mesta za nas obe, ali ako majka insistira da joj zahrčem tokom noći...“

Emeli ju je sprovela kroz lavirint hodnika, pored bivše balseke dvorane, u kojoj su se sada nizali kreveti i dušeci po podu, pa uz stepenice nagore. I na gornjem spratu su takođe bili naređani komadi nameštaja i kutije sa stvarima koje su morale da se izmeste iz drugih prostorija. Kada je blago prešla rukom preko jedne kutije, iz nje se začuo zvonki zveket stakla ili kristala. Verovatno su sve te upakovane i odložene stvari, slično ljudima, jedva čekale da se vrati mir.

„Tu smo.“ Emeli otvori široka dvokrilna vrata. Soba koja se nalazila iza njih je bila topla i delovala je prilično uredno. Cvetna mustra tapeta je izbledela, ali se moglo naslutiti koliko je nekad bila lepa ova prostorija. Ispod visokih prozora, na kojima su visile pomalo izbledele zavese, bile su naslonjene slike s licem prema prozoru, čiji su se ramovi na svetlu zlatno presijavali.

Najveći utisak je na Beatris ostavilo mesto za spavanje. Još nikada do tada nije videla tako težak i širok krevet koji je zauzimao veći deo prostorije. Na naslonima dveju stolica visila je odeća koju je Emeli očigledno najčešće nosila, dok je orman, čija su vrata bila malo odškrinuta, bio krcat drugim stvarima.

„Ako želiš, pokloniću ti jednu haljinu“, ponudi Emeli. „Ova koju sad imaš na sebi ne bi mogla ni da se zakrpi.“

„Hvala, ja...“

„Dođi ovamo!“ Emeli zastade ispred jedne komode i otvori je. U njoj su se nalazili razni odevni predmeti, od donjeg veša, preko bluza i sukanja do džempera i šalova. „Uzmi šta želiš!“

„Ja...“

„Ne stidi se!“

„Ali ja čak ni ne znam da li mogu ovde da ostanem. Tvoja majka...“

„Ah, mama će već pristati, to ti ja obećavam.“ Emeli iskopala iz fioke bledoružičastu bluzu s nežno izvezenom mornarskom kragnom. „Mislim da će tebi ova boja bolje pristajati nego meni. Uopšte više ne znam zašto sam je kupila, pogledaj samo boju moje kose. Crveno i ružičasto se nikako ne slažu.“

I pre nego što je Beatris mogla da se usprotivi, Emeli joj je prislonila bluzu na grudi. „Znala sam! Tebi, s tom crnom kosom i zlatnim tenom, pristaje mnogo bolje.“

„Ali moj stomak!“, usprotivila se Beatris. „Za nekoliko nedelja neću više moći da stanem u nju.“

„Do tada ću ti već isplesti džemper. Uostalom, ionako si sitnija od mene, pored tebe izgledam kao slon!“

Žene su se načas pogledale, da bi potom prasnule u smeh.

Emeli nije napustila sobu pre nego što je izabrala još i jednu suknju, štrikanu jaknu, kao i donji veš i čarape za Beatris. „Nabaviću ti i nove cipele, upravo organizujemo prikupljanje u dobrotvorne svrhe, ako među stvarima bude neki odgovarajući par sačuvaću ga za tebe.“

Skrhana ljubaznošću koja joj je ukazana, Beatris se spusti na krevet. Meki dušek je blago popustio ispod nje, a čaršav je ispuštao miris sapuna od lavande. Beatris se ispružila na krevetu, prvi put s osećanjem da je na sigurnom, iako još nije znala koliko dugo će tu smeti da ostane.

Pre nego što se Emeli vratila s vodom, san ju je savladao, tako da njen dolazak nije ni primetila.

Tokom noći se Beatris s mukom trgla iz jezivog sna. Opet je u snu doživela razdvajanje od majke i muža, trenutke u kojima je bila zamalo pregažena u užasnoj gužvi i osećaj

kako je nepoznate ruke vuku nagore i odvlače u zaklon iza žbunja, dok im nad glavama bruje bombarderi. Mogla je samo bespomoćno da posmatra kako se projektili sručaju na pojas s izbeglicama i kako njeni majka i muž, koji zbog astme nije otišao na front, nestaju ispod brda leševa.

Uspravila se, pretpostavljajući da se još nalazi u američkom izbegličkom logoru, ali je onda osetila toplotu i videla tinjanje vatre u kaminu. Iza visokih prozora sve je bilo mirno. Mesec, koji je bio skoro pun, trudio se da prodre kroz veo magle i oblaka koji su najavljivali kišu.

Na hodniku se čuo bat tihih koraka, a zatim zvuk zatvaranja vrata. Ubrzo potom i prigušeni glasovi kroz zid. Beatris nije mogla da razume o čemu se razgovaralo, ali neki unutrašnji nemir ju je primorao da se približi zidu i prisloni uvo na izbledele tapete iz kojih je izbijao čudan miris.

„Kako možemo da znamo da je to stvarno ona? Možda je negde pronašla pismo.“ Didri je zvučala uznemireno. Da li je već odlučila? Ali kuda bi Beatris onda mogla da ode? Ovde u Engleskoj nije nikog poznavala.

„Ne verujem da je pronašla pismo“, branila ju je mlađa žena. „U njemu nije bilo novca, zar misliš da bi se neka beskućnica zainteresovala za njega?“

„Ipak, u njemu joj se obećava pružanje pomoći.“

„Ali onda bi morala da računa s tim da poznajemo pravu osobu!“, nastavila je Emeli da joj se suprotstavlja. „Da li si videla njenu kosu? I njeno lice?“

„Ima mnogo crnokosih devojaka, možda je samo iskoristila priliku.“

„Majko!“, ukori je Emeli. „Zar nisi dobro pogledala? Vidi se. Iako se radi o unuci, ipak se jasno vidi.“

Šta se vidi?, upita se Beatris, ignorišući osećaj žeđi koji joj je lepio jezik za nepce. Odjednom joj je zalupalo srce, što

je glasove činilo još nerazumljivijim. Osećala je da ove dve žene nešto znaju o njoj, nešto što ona sama nije znala. Šta bi to moglo da bude?

Nastala je duža pauza koju je Didri okončala rekavši: „Ti znaš da su nam namirnice racionalizovane.“

„A ti znaš šta je uvek ponavljala baka Viktorija“, usprotivi se njena kćerka.

„Da, to...“ Nešto joj je naizgled bilo u grlu, nešto što je htelo da izađe, ali nije smelo. „To je besmislica!“

„I pored toga si joj na samrtni obećala da ćeš poštovati njenu želju i da ćeš pomoći Grejsinim potomcima ako se nađu u nevolji, onako kako je ona nekada davno obećala svojoj sestri“, uzvratila joj je kćerka mirno.

„Možda nije trebalo to da učini...“ Didri učuta ozlojeđeno, potom su se čuli koraci po sobi. „U redu, neka ostane dok se dete ne rodi. Onda ćemo videti šta dalje. Mislim da ćemo time ispuniti našu obavezu, a njoj i detetu posle ćemo naći neki siguran smeštaj. Usred ovog haosa njih dvoje ne mogu nikako duže da ostanu ovde.“

„Ali kaos će se kad-tad završiti...“

Didri je izgleda nešto učinila što je navelo njenu kćerku da prestane da govori.

Da li su me primetili?, upita se Beatris uplašeno. Ne, to nije bilo moguće, jer je disala plitko i stajala nepomično naslonjena uz zid kao neka statua koju je vetar oborio.

„Pustićemo je da ostane ovde, da rodi dete, a onda ćemo videti šta ćemo dalje. Kao što vidiš, svi naši planovi su propali, zato u ovom slučaju nećemo ništa unapred da planiramo.“

Time je razgovor završen. Njih dve su očigledno legle da spavaju, bez pozdrava koji bi razrešio njihov nesporazum.

Pošto je napetost iščezla iz njenog tela, Beatris opet oseti kako joj gori u grlu. Vode. Treba mi odmah malo vode.

Stisnutih zuba odvojila se od zida. Od neudobnog položaja su je zbolela leđa, kao i zglobovi koji su joj već mesec dana bili stalno otečeni. Da nije osećala neumoljivu potrebu za vodom, opet bi se vratila u krevet i sačekala da je savlada san. Ali ako želi da se smiri, mora prvo nešto da popije.

U hodniku je opipala zid u potrazi za prekidačem, ali lampa se nije upalila. Da nije nestalo struje? Možda je u pitanju bilo samo isključenje zbog štednje? Beatris se priseti da je videla veliku kutiju s prekidačima na zidu kuhinje, a svi prekidači su bili odvrnuti kako bi se sprečio protok struje.

Mutno svetlo mesečine joj je prilično pomoglo u orijentaciji. Niz hodnik, pa stepeništem dole, pa desno kroz druga vrata. Pa ponovo duž hodnika, prateći miris čaja.

Iako je bila laka, stepenice su tiho zaškripale ispod njenih stopala dok je silazila dišući najpliće što može. Na poslednjem stepeniku je morala da zastane, jer se žeđ pretvorila u telesnu slabost koja ju je ošamutila. Pred očima joj je odjednom zaigrala neka svetlost koja nije postojala u stvarnosti. Kapci su joj se sklopili.

Čvrsto se uhvatila za gelender, dok joj je srce snažno lupalo. Krajikom oka primeti neki pokret. Neku senku ispred difuznog svetla koje je dolazilo iz balske dvorane. „Da li je sve u redu, gospođice?“

Refleksno, Beatris htede da kaže „da“, ali nije mogla. Reči nisu htele iz nje.

„Gospođice, ja sam doktor Sejers“, nastavio je čovek koji se već sledećeg momenta našao u njenom vidokrugu. „Pomoći ću vam.“

Onda su joj popustila kolena i ona utonu u mrak.

Prva knjiga

TAJNA

1

BERLIN, APRIL 2008.

Dijana Vagenbah se pobudila kada joj je crvenkasta svetlost zore okrznula lice. S uzdahom je otvorila oči i pokušala da se orijentiše. Senka velike lipe pred kućom padala je na visoka okna zimske bašte koja se nalazila odmah pored dnevne sobe. Svetlost je bila razbacana po tamnocrvenom tepihu koji je štitiio stari parket od ogrebotina, tako da je izgledao kao isflekan. Osećao se neki čudan miris u vazduhu, kao da je neko prosuo alkohol.

Prošlo je neko vreme dok se Dijana nije prisetila zašto je na belom kožnom dvosedu. Odeća od prethodne večeri joj se pilepila uz telo, a crne kovrdže bile su mokre od znoja na čelu i obrazima. Usta su joj bila sasvim suva.

„O, bože“, zastenjala je kada se uspravila. Ruke i noge su je bolele, kao da je cele prošle noći teglila kutije za selidbu. Zbog neobičnog položaja u kome je provela noć, bolela su je leđa.

Kada se naslonila i podigla pogled, skamenila se od užasa. Dnevna soba je izgledala kao bojno polje, ali razlog tome nije bila neka divlja žurka, već njen gubitak kontrole. Uplašeno je rukom prešla preko lica.